

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **S. N.**, nar., Ukrajina,
bytem,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2019, č. j. OAM-175/ZA-ZA11-VL13-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobkyně uvádí, že nesouhlasí se závěry žalovaného, že není ohrožena pronásledováním. Domnívá se, že jí je původcem pronásledování přičítáno politické přesvědčení ve prospěch

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

ukrajinského státu. Původce pronásledování je podle žalobkyně separatistické uskupení tzv. Luhanské lidové republiky. To odpovídá definici uvedené v § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť ovládá podstatnou část území Ukrajiny. Ukrajina zároveň nemá nad Luhanskou oblastí efektivní kontrolu a její státní moc se tam neprojevuje. Žalobkyně se otevřeně hlásí k ukrajinské národnosti a politicky podporuje ukrajinskou stranu. Její partner se k tomuto tématu vyjadřuje na svém blogu. Žalobkyně proto má s ohledem na uvedené, obavu, že může být pronásledována zmíněným seskupením.

3. Žalobkyně namítá, že § 12 písm. a) zákona o azylu musí být vykládán souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou. Ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu musí být vykládáno v souladu se směrnicí 2004/83/ES. Vzhledem k uvedenému je nutné dojít k tomu, že za předpokladu, kdy původci pronásledování politické přesvědčení žadateli přisuzují, není rozhodné, zda žadatel politické názory, pro které je pronásledován, skutečně zastává. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 45/2008-67 ze dne 13. 8. 2008.
4. Žalobkyně dále uvádí, že jí hrozí pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině dle § 12 zákona o azylu. Konkrétně má za to, že touto sociální skupinou ve smyslu zákona o azylu jsou vnitřně přesídlené osoby. Pro výkon jejích práv má podstatný význam příslušnost k Luhanské oblasti a status vnitřně přesídlené osoby. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 146/2006-100 ze dne 28. 2. 2007, dle kterého, pokud ze zpráv o zemi původu žadatele vyplývá, že menšina, které je žadatel příslušníkem, je terčem pronásledování ze strany úřadů a policie, neobstojí argument, že žadatel nepožádal o pomoc právě ony orgány.
5. Žalovaný podle žalobkyně pochybil, pokud jí neudělil azyl z humanitárních důvodů, a pouze uvedl, že neshledal důvody pro jeho udělení. Takové odůvodnění je však nepřezkoumatelné a současně působí nezákonnost výroku.
6. Žalobkyně nesouhlasí se závěry žalovaného, že jí ve vlasti nehrozí uložení či vykonání trestu smrti dle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Toto ustanovení je třeba vykládat tak, že pojem „poprava“ má širší význam než „vykonání trestu smrti“, neboť může být provedena bez soudního procesu, bez formálního uložení trestu smrti a mohou ji uskutečnit i nestátní původci. Postačí přitom hrozba uložení trestu smrti nebo popravy. V Luhanské oblasti podle informací žalobkyně k popravám dochází. Rozhodnutí je podle žalobkyně nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nezabýval hrozbou popravy.
7. Žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, když dospěl k názoru, že žalobkyni ve vlasti nehrozí mučení či jiné špatné zacházení. Zejména žalovaný pominul, že je žalobkyně politickou odpůrkyní proruského režimu v Luhanské lidové republice a hrozí jí tak špatné zacházení, nebo i trestní stíhání ze strany tzv. Luhanské lidové republiky.
8. Z informací o zemi původu plyne, že Luhanská oblast se nachází na tzv. linii dotyku. Nelze tedy bez dalšího konstatovat, že žalobkyni nehrozí ohrožení života či lidské důstojnosti. Poukazuje též na to, že většina zpráv žalovaného je datována v prvním pololetí 2018, aniž by tak reflektovaly eskalaci konfliktu. Nepovažuje je proto za souladné s § 23c zákona o azylu. Naopak informace opatřené žalobkyní závěry žalovaného vyvrací.
9. Žalovaný tvrdí, že může využít institutu vnitřního přesídlení. Žalobkyně podle něj neuvedla žádnou překážku či azylově relevantní důvod, proč by nemohla žít s rodinou v jiné oblasti Ukrajiny. Žalovaný se zabýval touto alternativou pouze formálně, nikoli

fakticky, vůbec tuto možnost nezkoumal dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb, správního řádu (dále jen „správní řád“) ve vztahu k jejímu individuálnímu případu, nezjistil tedy stav věc dle § 3 správního řádu. Tvzení žalovaného, že žalobkyně neuvedla žádné překážky vnitřního přesídlení, je nepravdivé. Odkazuje v tomto kontextu na judikaturu Nejvyššího správního soudu a informaci UNHCR ze září 2015, která upozorňuje na problematickou situaci vnitřně přesídlených osob. Opatření vlády jsou podle ní nedostatečná a neefektivní. Toto potvrzuje i novější zpráva z roku 2016 a další zprávy, například zpráva ONHCR z roku 2015. Dle judikatury sice tato část důkazního břemene leží na žalovaném, avšak žalobkyně přesto poukazuje na zdroje zabývající se touto problematikou. Dále poukazuje na závěry zdejšího soudu uvedené v rozhodnutí 4 Az 26/2017-50 ze dne 11. 6. 2018. Upozorňuje na to, že pomoc ze strany vlády je značně limitována. Konkrétně reálně nedochází k poskytnutí ubytování zdarma, dále tyto osoby čelí ekonomickým a sociálním problémům, diskriminaci, atd. Je dále problematické najít si v takovém případě bydlení, obtížné je též sehnat práci.

10. Závěrem žalobkyně uvádí výčet namítaných porušení ustanovení jednotlivých právních předpisů. Došlo podle ní k porušení § 3 správního řádu, neboť správní orgán dostatečně nezjistil skutkový stav, zejména možnost uskutečnění popravy a špatného zacházení. Dále byl porušen § 50 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný přenesl důkazní břemeno na žalobkyni a nedostatečně se zabýval skutečnostmi ve prospěch žalobkyně, § 12 zákona o azylu, neboť žalobkyni hrozí pronásledování ve smyslu tohoto ustanovení, § 14a odst. 1, 2 písm. a) – d) zákona o azylu, neboť žalobkyni hrozí poprava, ohrožení ozbrojeným konfliktem, mučení a špatné zacházení, a to ze strany ukrajinských a okupačních vojsk, a dále z důvodu nedostatečných podmínek v případě vnitřního přesídlení a porušení mezinárodních závazků ČR, § 23c zákona o azylu, neboť žalovaný nevycházel z aktuálních podkladů, § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť žalovaný chybně neurčil tzv. Luhanskou lidovou republiku jako původce pronásledování, čl. 4 protokolu č. 4 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalovaný neposoudil individuální případ žalobkyně, čl. 2 uvedené Úmluvy, neboť žalobkyni hrozí usmrcení, čl. 3 téže Úmluvy, neboť jí hrozí špatné zacházení, a konečně čl. 16 Úmluvy, neboť žalobkyni ve vlasti dále hrozí nucené zmizení.
11. Žalovaný s žalobou nesouhlasí. Námitky žalobkyně považuje za obecné, neprokazují podle něj nezákonnost rozhodnutí a závěry žalovaného nezpochybňují. Při rozhodnutí zohlednil všechna tvrzení uvedená žalobkyní a přihlédl k nim, opatřil si též adekvátní podklady. K tomu žalovaný podotkl, že v průběhu řízení žalobkyně žádné vady v tomto směru nevytkla, nenavrhla ani žádné doplnění, nedostavila se k seznámení s podklady pro rozhodnutí. Dle žalovaného byly motivem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany její potíže v K., a dále snaha o legalizaci pobytu žalobkyně v ČR, kde má v úmyslu žít se svým partnerem. Žalovaný se podrobně zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, k jejímu individuálnímu příběhu uvedl, že žalobkyně v minulosti pracovně pobývala v Rusku, následně v K., kde žila právě jako tzv. vnitřně přesídlená osoba. Dále nelze pominout, že do ČR přicestovala čistě s motivem navštívit příbuznou svého partnera. Žádost o mezinárodní ochranu proto považuje za čistě účelovou. Žalovaný má též za to, že své rozhodnutí podložil přiléhavou judikaturou.
12. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyloučeny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

13. Důvodem podání žádosti byla skutečnost, že žalobkyně se svým partnerem nemůže žít v L., neboť je tam válka. Zkoušeli se přesídlit do K., ale tam zaznamenali problémy související s jejich původem. Žalobkyně pochází přímo z L., nebyla politicky aktivní, je svobodná, ale dlouhodobě žije s partnerem, má dceru.
14. Při pohovoru doplnila, že L. opustila v roce 2010, poté tam jezdila navštěvovat matku. V letech 2010 – 2015 pracovala v Rusku. Když vypukl ozbrojený konflikt, žalobkyně již nemohla pro zaměstnavatele pracovat, dále žila v K.. Zkoušeli se s partnerem registrovat jako vnitřní přesídlenci, ale měli s tím problémy, měli též potíže se sháněním práce. Finanční podporu nedostávali, neboť tu dostávají jen vybrané skupiny, mezi které se žalobkyně neřadí. Následně však uvedla, že si o příspěvek nepodala žádost. K dotazu, jak tedy může vědět, že by jej nedostala, uvedla, že v té době se stále měnily zákony a bylo tak těžké se zorientovat. Přes vystudovanou VŠ bylo obtížné najít zaměstnání, nakonec ale našla práci jako uklízečka bytů. S manželem následně odjeli do ČR, kde žije jeho sestřenice, která se rozhodla je podporovat. K dotazu, zda by je mohla podporovat i na Ukrajině, žalobkyně uvedla, že se sestřenice cítí osaměle. V K. často střídali místa pobytu. Na Ukrajině žije dcera žalobkyně, ta ale bydlí v malém městě, kde není práce. K dotazu, kdo žalobkyni označoval za separatistku, uvedla, že to byly soukromé osoby. Sestra žalobkyně žije v Ch., v L. žije její matka, tu raději nenavštěvuje, neboť kdo má proukrajinské názory, může mít značné problémy. Kdyby se vrátila do vlasti, hrozila by jí znovu bída a existenční problémy.
15. Součástí spisu je doklad o tom, že žalovaný zaslal žalobkyni předvolání k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, zásilka se však vrátila zpět.
16. Žalovaný vydal dne 4. 2. 2019 rozhodnutí, kterým žalobkyni mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Žalovaný vycházel z podkladů, které uvedl na straně 5 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně se k seznámení s podklady nedostavila, ač jí bylo předvolání doručeno. Žalobkyně neuvedla, že by ve vlasti byla jakkoli politicky aktivní, nezmínila ani žádné problémy se státními orgány. Žalovaný neshledal, že by žalobkyni mělo ve vlasti hrozit pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalobkyně sice uváděla potíže ohledně nařčení ze separatismu, které měla při pobytu v K., zároveň však žalovaný poukázal na to, že přesto si tam našla ubytování i práci, a vycestovala pak na základě vlastního rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že si je vědom tíživé ekonomické situace, která v zemi nepochybně panuje, avšak žalobkyně si našla práci, která byť neodpovídala její kvalifikaci, mohla zajistit její životní potřeby. K tomu žalovaný ještě poznamenal, že žalobkyně mohla též využít finanční pomoci ze strany státu jako vnitřně vysídlená osoba, avšak ani si o něj nepodala žádost. Dále se žalovaný vyjádřil k bezpečnostní situaci v zemi a uvedl, že si je samozřejmě vědom probíhajícího ozbrojeného konfliktu na východě země, tedy i ve městě L., avšak situaci na Ukrajině nelze klasifikovat jako „totální konflikt“ a žalobkyně podle něj může využít institutu vnitřního přesídlení. K tomu doplnil, že ve vztahu k vnitřně přesídleným osobám existuje celá řada legislativních opatření, a zároveň se zabýval její individuální situací, kdy poukázal na to, že je plně právně způsobilá, bez jakýchkoli zvláštních potřeb, v minulosti cestovala, a je tedy podle něj schopná zaregistrovat se jako vnitřně přesídlená osoba a požádat o finanční pomoc. Tak ostatně již v minulosti učinila, když s partnerem žila a pracovala v K. Žalovaný neshledal žádný důvod, na základě kterého by žalobkyni mohl udělit mezinárodní ochranu.
17. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející

řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

18. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobkyně se ve stanovené lhůtě nevyjádřila.
19. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
20. Podle § 12 zákona o azylu „*[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“
21. Podle § 14 zákona o azylu „*[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“
22. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
23. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
24. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „*[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“
25. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „*[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
26. Námitku, že žalovaný neadekvátně posoudil možnost pronásledování žalobkyně ve vlasti, soud důvodnou neshledal. Žalovaný se předmětnou otázkou zabýval na stranách 5 až 8 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o možnost pronásledování podle § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný konkrétně uvedl, že žalobkyně v průběhu řízení nezminila, že by byla

jakkoli politicky aktivní, není proto důvod se domnívat, že by jí v této souvislosti mělo hrozit pronásledování. S tímto závěrem se soud plně ztotožňuje. Žalobkyně až ve zde projednávané žalobě uvedla, že zastává politický názor, kdy se konkrétně otevřeně hlásí ke své ukrajinské národnosti a její přítel má blog, na kterém v tomto smyslu prezentuje své názory. Soud k tomuto proto podotýká, že vychází při rozhodování ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobkyně výslovně k žádosti sdělila, že politicky aktivní není a nebyla. Žalovaný proto adekvátně tomu vycházel z toho, že žalobkyně žádnou politickou aktivitu nevyvíjela a azyl z důvodu dle § 12 písm. a) zákona o azylu jí neudělil.

27. Žalobkyně při pohovoru zmiňovala potíže, které měla v K. s diskriminací a s nařčením ze separatismu na základě svého původu. Tyto potíže měla zaznamenat ze strany soukromých osob. V žalobě žalobkyně poukazuje na to, že pokud ze zpráv o zemi původu žadatele vyplývá, že menšina, které je žadatel příslušníkem, je terčem pronásledování ze strany úřadů a policie, neobstojí argument, že žadatel nepožádal o pomoc právě ony orgány.
28. Žalovaný se zabýval možným pronásledováním žalobkyně z důvodu § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud k tomu předně uvádí, že jelikož žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla, že by měla být jakkoli pronásledována ze strany tzv. Luhanské lidové republiky, ale „pouze“ upozorňovala na problémy, které měla při shánění zaměstnání a bydlení v K., žalovaný se zabýval těmito jejími tvrzeními.
29. Soud se ztotožňuje s žalobkyní v tom, že pokud se není možné na státní orgány obracet, nelze to po žadateli ani požadovat. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: *„Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“*
30. Žalobkyně však při pohovoru uvedla, že se státními orgány žádné potíže neměla. I kdyby měla napříště opět potíže ohledně svého původu, může se na státní orgány obracet. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005 č.j. 6 Azs 479/2004 - 41 *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálné dostupné prostředky ochrany.“* Nebylo zjištěno, že by se žalobkyně nemohla obracet na ukrajinské státní orgány. Jestliže tak neučinila, svědčí to spíše pro závěr, že dané potíže nepocítovala až tolik palčivě. Jak zároveň uvedl žalovaný, konkrétně její potíže spočívaly výhradně v tom, že si obtížně sháněla v K. bydlení a práci. Jakkoli jistě nebyla její situace v tomto jednoduchá, nelze tyto problémy považovat za pronásledování, tím méně, pokud ani sama žalobkyně neuznala za vhodné je řešit oficiální cestou a požádat o pomoc státní orgány.
31. Žalovaný podle žalobkyně pochybil, pokud jí neudělil azyl z humanitárních důvodů, a pouze uvedl, že neshledal důvody pro jeho udělení. Jeho odůvodnění je podle ní nepřezkoumatelné. K tomu soud uvádí, že žalovaný se možností udělit žalobkyni azyl z humanitárních důvodů zabýval, avšak důvod pro její aplikaci nenalezl. Žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou osobou, nemá žádné indispozice, které by jí omezovaly. Situace žalobkyně není případem hodným zvláštního zřetele. Případy, kdy lze humanitární azyl udělit, tzn., kdy jde o případ hodný zvláštního zřetele, stručně popsal Nejvyšší správní

soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004 – 55: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ Tvrzenou nepřezkoumatelnost soud proto neshledal.

32. Žalovaný se adekvátně vypořádal s posouzením bezpečnostní a politické situace v zemi. Vycházel z podkladů, které uvedl na straně 5 rozhodnutí. Tyto podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou z let 2017 a 2018, tedy v době rozhodování (únor 2019) byly aktuální, neboť se jednalo o informace v době rozhodování přibližně půl roku či rok staré. Soud se proto neztotožňuje s názorem žalobkyně, že by podklady byly neaktuální. Lze podotknout, že žalobkyně tyto informace z roku 2018 označuje za neaktuální, ale sama v žalobě opakovaně cituje informace i starší, z let 2015 a 2016, kdy tyto naopak považuje za zcela adekvátní a jejich aktuálnost nijak nezpochybňuje. Zároveň nelze přehlédnout, že námitky k podkladům žalobkyně vznášá až nyní v žalobě, neboť k seznámení s podklady se nedostavila.
33. Další námitku žalobkyně směřuje proti tomu, že žalovaný pominul, že jí ve vlasti hrozí nebezpečí, zejména ze strany tzv. Luhanské lidové republiky. Vytyká mu, že v tomto smyslu nedostatečně zjistil skutkový stav.
34. Ani s touto námitkou se soud neztotožňuje. Předně je třeba uvést, že žalovaný se situací v zemi důkladně a adekvátně zabýval. Nejprve se vyjádřil obecně k situaci v zemi. Ozbrojený konflikt, který na Ukrajině probíhá, se soustřeďuje výhradně do jejích východních částí, a to konkrétně pouze do Luhanské a Doněcké oblasti. Naprostá většina území včetně oblasti původu žalobkyně je bezpečná a pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Takovému závěru odpovídá i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 15. 1. 2015 č.j. 7 Azs 265/2014-17), který se ke konfliktu probíhajícímu v zemi vyjádřil ve smyslu, že jej nelze považovat za tzv. totální konflikt. Není rovněž ani známo, že by se měl konflikt přelévat i do dalších oblastí.
35. Jelikož žalobkyně pochází právě z konfliktem postižené oblasti, zabýval se žalovaný možnostmi jejího vnitřního přesídlení. K té se Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozhodnutí č.j. 4 Azs 99/2007-93 ze dne 24. 1. 2008, a dále v rozhodnutí č.j. 5 Azs 27/2019-40 ze dne 2. 7. 2019.
36. K možnosti vnitřního přesídlení na Ukrajině se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud naposledy v usnesení ze dne 11.3.2020, č.j. 2 Azs 382/2018 – 67, kde mimo jiné *upozornil na svoji konstantní judikaturu řešící tuto problematiku, a to například usnesení ze dne 24. 9. 2018,*

č. j. 5 Azs 55/2017 - 27, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 - 27, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 2/2016 - 33, a ze dne 15. 11. 2018, č. j. 1 Azs 188/2018 - 29. Konkrétně je pak možné uvést názor vyslovený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 - 27: „Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje též na svou ustálenou judikaturu, z níž plyne, že tam, kde je to reálně možné, jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 - 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 61). (...) ...na Ukrajině existuje reálná možnost vnitřního přesídlení, když je svoboda pohybu omezena pouze ve vztahu k územím ovládaným ozbrojenými skupinami (resp. územím mimo kontrolu ukrajinské vlády). Stěžovatelka by tedy mohla, pokud by toho bylo třeba, nalézt účinnou ochranu v jiné části svého domovského státu.“ Městský soud v Praze se se závěry Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a odkazuje na ně. Žalobkyně může využít pomoci ukrajinských státních orgánů v rámci přesídlení, situace na Ukrajině splňuje podmínky účinné ochrany ve smyslu žalobkyní citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 99/2007 - 93 a č. j. 5 Azs 40/2009-74. V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve které příslušné orgány nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Z toho vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Azs 312/2016 - 31 či nedávné usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 451/2018 - 53.

37. Žalovaný situaci žalobkyně posoudil adekvátně. Možnosti vnitřního přesídlení využili i jiní občané Ukrajiny a ukrajinská vláda se snaží tyto osoby podporovat. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že v případě žalobkyně je přesídlení možné. Podmínka, že je zde jiná část země původu žalobkyně dostupná, je naplněna, neboť, jak bylo uvedeno, je převážná část Ukrajiny bezpečná a nic nenasvědčuje tomu, že by se na tom mělo něco změnit. Přesun do takové jiné části je účinným řešením a vyhovuje i dalším požadovaným podmínkám. Žalobkyně také nepatří mezi osoby, které by měly být jakkoli ohroženy, ohledně případné pomoci se může obrátit i na své příbuzné na Ukrajině.
38. Institut mezinárodní ochrany je třeba vnímat jako skutečně výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004: „[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ Pokud žalobkyně chce svůj pobyt v ČR legalizovat, je nezbytné postupovat podle příslušných právních předpisů. Institut mezinárodní ochrany nemůže v žádném případě nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
39. Lze-li užít institutu vnitřního přesídlení, má toto řešení přednost před udělením mezinárodní ochrany. Žalovaný uvedl, že možnosti vnitřního přesídlení využila již celá řada občanů Ukrajiny. Existují různá legislativní opatření, která mají vnitřně přesídleným

osobám pomoci. Žalovaný se dále nepominul zabývat ani individuální situací žalobkyně. Shledal, že žalobkyně především v minulosti sama již tohoto institutu využila. Pobývala v K., kde si byla schopná obstarat práci a bydlení. Soud shodně s žalovaným podotýká, že žalobkyně má též možnost požádat jako vnitřně přesídlená osoba stát o finanční pomoc, sama však uvedla, že si nepodala žádost. Žalobkyně se může vrátit opět do K. či jakékoli jiné bezpečné oblasti a vytvořit si zázemí tam. Tento závěr je podpořen mimo jiné tím, že žalobkyně byla schopná vycestovat do ČR. Nečiní-li jí toto přesídlení potíže v zahraničí, je to možné v rámci Ukrajiny. Byť žalovaný nezpochybňuje špatnou ekonomickou situaci v zemi a celkově horší životní úroveň, nejsou toto skutečnosti, pro které by bylo možné žalobkyni udělit mezinárodní ochranu.

40. Žalovaný se adekvátně a přezkoumatelným způsobem vypořádal jak s obecným posouzením poměrů v zemi, tak individuální situací žalobkyně. Jestliže žalobkyně v žalobě žalovanému vytýká, že nepostupoval s dostatečným důrazem právě na její individuální okolnosti, pak sama žalobkyně sice uvádí celou řadu odkazů na to, že situace v zemi je špatná, stupňuje se ozbrojený konflikt, apod., avšak žádné konkrétní skutečnosti, které by žalovaný mohl vzít v úvahu, nezmiňuje.
41. Žalovaný tak neshledal možnost udělit žalobkyni azyl ani doplňkovou ochranu. K námitce ohledně nepřezkoumatelnosti z důvodu, že se žalovaný nezabýval možností hrozby poprav, soud uvádí, že tato námitka též není důvodná. Jak bylo uvedeno, žalovaný nezpochybňuje existenci ozbrojeného konfliktu v oblasti původu žalobkyně, proto také neuvedl, že by se měla žalobkyně vrátit přímo tam, a naopak shledal jako vhodné řešení její vnitřní přesídlení, kdy naprostá většina území Ukrajiny je bezpečná a uvedené nebezpečí jí tam nehrozí.
42. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že ani tato porušení ze strany žalovaného neshledal.
43. K námitce ohledně porušení zásady materiální pravdy, kdy si měl podle žalobkyně žalovaný ověřit její tvrzení ohledně možného pronásledování, soud konkrétně uvádí, že žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57: *„[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný v tomto směru nepochybil a zohlednil všechna tvrzení uvedená žalobkyní v průběhu správního řízení. Žalovaný se též zabýval dostatečně všemi skutečnostmi ve prospěch i neprospěch žalobkyně.
44. Soud uzavírá, že žalovaný neshledal možné udělit žalobkyni mezinárodní ochranu dle § 13 a 14b zákona o azylu. U žalobkyně nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal s odkazem na výše uvedenou argumentaci ohledně možného vnitřního přesídlení či možnosti obracet se na státní orgány v případě problémů s protiprávním jednáním soukromých osob, že by žalobkyni mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Možnost udělit žalobkyni doplňkovou

ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a je možné, aby se žalobkyně navrátila do některé z jiných oblastí, které plně umožňují její bezpečný návrat do vlasti. Vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky ČR dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

45. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobkyně nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
46. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

